

[Industriministeren]

ringsgraden overalt, og det har vi derfor heller ikke gjort.

Lad mig så sige, for at vi ikke går fejl af hinanden, at hvis vi og andre kan hjælpe erhvervslivet til at få en lettere indføring i denne nye lovgivning, så bistår jeg meget gerne. Det, jeg er nervøs for, er, at det kun ville være en ren forsinkelsesmanøvre, men da jeg forstår på hr. Dyremose, at en sådan ligger langt fra hans tankegang, kan vi også finde hinanden på dette område.

(Kort bemærkning).

Dyremose (KF):

Ministeren sagde, at vi efter en eventuel vedtagelse om ca. 4 måneder havde 7 måneder til at forelægge det for virksomhederne, men det er jo netop det, hr. minister, jeg er lidt betænkelig ved. Jeg vil gerne have, at virksomhederne bliver inddraget lidt mere og har lidt mere indsigt i det, inden vi vedtager det, sådan at de kan give os nogle gode praktiske råd. Jeg er selvsagt bekendt med, at organisationerne kender dette forslag, og jeg har stor respekt for mange af disse organisationer, men det er trods alt ikke organisationerne, der sidder og laver virksomhedernes regnskaber i det daglige, det er virksomhederne selv. Jeg ønsker ikke nogen forhaling, og derfor håber jeg, at vi hurtigt kan nå frem til en eller anden form for enighed om, hvordan man kan gennemføre en eller anden konsekvensvurdering af den praktiske opstilling af disse lovforslag. Men det er ikke et sædvanligt foretræde af de statsautoriserede revisorer i udvalget, jeg efterlyser. Hvis det endelig skulle være et foretræde, ville jeg måske foretrække i denne sammenhæng de registrerede revisorer, som typisk arbejder for de mindre virksomheder, i stedet for de statsautoriserede, der arbejder for de store. Det er altså en egentlig gennemarbejdning af konsekvenserne i et praktisk regnskabseksempel, jeg ønsker.

Industriministeren (Erling Jensen):

Og det kan jeg så gøre ganske kort, for når hr. Dyremose i samme åndedrag udtrykker sin store respekt for erhvervslivets organisationer og samtidig efterlyser konsekvensberegninger og gør det fra denne talerstol, vil jeg tro, at de pågældende erhvervsorganisationer allerede i dette øjeblik, hvis ikke de al-

lerede har gjort det, vurderer, om de skønner, at sådanne konsekvensberegninger måtte være af interesse for udvalgsarbejdet, og i bekræftende fald sørger for, at vi får dem.

(Kort bemærkning).

Dyremose (KF):

Da jeg mener, at folketinget har et større ansvar for landets lovgivning end organisationerne, ønsker jeg, at initiativet skal udspringe fra folketinget, uanset om organisationerne for øjeblikket er i gang med at forberede noget eller ej. Jeg vil gerne, at vi som lovgivere sikrer os det relevante grundlag omkring konsekvenser, uanset hvad andre ude omkring i samfundet måtte være i gang med for øjeblikket.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagenes overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til erhvervsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af:

Forslag til folketingsbeslutning om EFs 1. livsforsikringsdirektiv.

[Af Rahbæk Møller (SF) m. fl.].

(Beslutningsforslag nr. B 53. Fremsat 14/1 81).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Industriministeren (Erling Jensen):

Indledningsvis vil jeg gerne rette en misforståelse i bemærkningerne til forslaget, nemlig at regeringen søgte at true livsforsikringsselskaberne og pensionskasserne til at placere en forøget del af deres midler i erhvervslivet. Det var og det er ikke regering-

[Industriministeren]

gens hensigt at fremme sin erhvervspolitik gennem trusler. Hvad der skete ved forhandlingerne i sommeren og efteråret, var, at der forhandlede om en aftale på frivilligt grundlag på basis af et initiativ fra pensionskasser og forsikringsselskaber, et initiativ, der fremkom, fordi de var klar over, at der også krævedes en nytænkning fra deres side i den situation, vi befinder os i.

Inden jeg kommenterer selve forslaget, skal jeg kort omtale den nærmere begrundelse for direktivets bestemmelse. De i direktivets artikel 21 omtalte aktiver, der ikke medgår til dækning af forsikringsforpligtelser, dvs. tekniske reserver, udgør i store træk de aktiver, der skal anvendes til dækning af selskabernes basiskapital. Basiskapitalen udgøres af aktiekapital eller garantikapital, sikkerhedsfond, kursreguleringsfond, andre selskabsreserver og overskud overført til næste år. Dette beløb androg i 1978 i alt 1,35 mia kr. for de private selskaber. Dertil kommer selskabernes bonusfond, der i 1978 androg 5,91 mia kr.; bonusfonden må dog i alt væsentligt betragtes som en teknisk reserve.

Til sammenligning kan det nævnes, at selskabernes øvrige tekniske reserver i 1978 udgjorde 24 mia kr.

De frie reserver, der er nævnt i direktivets artikel 21, udgør derfor en endog meget lille del af de samlede reserver, nemlig 1,35 mia kr. ud af samlede reserver på 31,3 mia kr. Det er altså et lille beløb, vi taler om.

Baggrunden for direktivets bestemmelse om anbringelse af midler til dækning af de tekniske reserver er ligesom i den danske tilsynslovgivning et hensyn til forsikringstagerne. Derfor findes der en tilsvarende regel i I. skadesdirektivs artikel 18.

Reglerne skal tilsikre, at forsikringsselskaberne kan udbetale forsikringssummerne, efterhånden som de forfalder, typisk ved dødsfald eller ved en bestemt alder.

Når forsikringsdirektiverne lader en mulighed stå åben for at regulere de aktiver, der modsvarer de tekniske reserver, skyldes det naturligvis, at de er selve grundlaget for selskabernes forpligtelser, og at lovgivning og myndigheder til enhver tid må kunne gribe ind, hvis dette grundlag bliver usikkert. Men disse indgreb kan normalt kun være begrundet i tilsynsmæssige hensyn.

Disse regler er grundlæggende for tilsynslovgivningen i alle lande, der har private forsikringsselskaber.

Når livsforsikringsdirektivets artikel 21 er til hinder for, at medlemsstaterne fastsætter regler for anbringelse af de midler, der ikke medgår til de tekniske reserver, dvs. de såkaldte frie midler, vi her taler om, er det, fordi disse midler bør kunne anbringes på den økonomisk mest fordelagtige måde. De skal endvidere kunne supplere de tekniske reserver, og generelle regler om disses anbringelse kunne forhindre selskaberne i at investere, så det passede til netop deres forpligtelse.

En anden grund er, at man har villet undgå konkurrenceforvridning ved forskrifter om anbringelse, som varierer fra det ene land til det andet.

At placeringerne skal foretages under hensyn til forsikringstageres interesser, fremgår også af Rådsprotokollen til den tilsvarende bestemmelse i I. skadesforsikringsdirektiv, der siger, at medlemsstaternes myndigheder dog kan gribe ind, når valget af investeringsobjekter i væsentlig grad udsætter selskabets finansielle soliditet for fare eller væsentligt begrænser likviditetsgraden.

En ændring af direktivet vil kræve enstemighed i EFs Ministerråd. Den kan måske være vanskelig at gennemføre. Men det skulle nu ikke afholde regeringen fra at forsøge en ændring, hvis vi fandt en sådan nødvendig.

Imidlertid er regeringen enig i de synspunkter, der ligger til grund for I. livsforsikringsdirektiv. Vi ønsker som hidtil, at ændringer i livsforsikringsselskabernes og pensionskassernes anbringelsesmønster, således at der i højere grad investeres i erhvervslivet, bygger på frivillighed. Kun derved kan vi også sikre os, at de selv finder disse investeringer stemmende med interesserne.

Der er derfor ikke, som det anføres i bemærkningerne til forslaget til folketingsbeslutning, behov for at justere lovgivningen efter skiftende tiders krav, men en justering er nok nødvendig på anden måde, og derfor har jeg netop i dag fremsat lovforslag med det formål at udvide de rammer, inden for hvilke livsforsikringsselskaber og pensionskasser kan placere deres midler som risikovillig kapital i erhvervslivet. Jeg håber, at dette forslag vil kunne danne grundlag for

[Industriministeren]

en frugtbar debat om disse spørgsmål, men mener ikke, som det er nævnt, at vejen frem ligger i initiativer som de i forslaget til folketingsbeslutning angivne, og kan derfor ikke erklære mig enig i det foreliggende beslutningsforslag.

Ervin Jensen (S):

Baggrunden for nærværende beslutningsforslag fra SF er at få ændret EFs 1. livsforsikringsdirektiv, således at bestemmelsen om, at en medlemsstat ikke må fastsætte regler for valget af de aktiver, der ikke medgår til dækning af de omhandlede tekniske reserver, udgår. SF argumenterer med, at regeringen og folketinget godt kan true forsikrings- og pensionskasserne til at lade disse midler placere i erhvervslivet, men man konstaterer samtidig, at det kun er en indirekte trussel, da regeringen samtidig skulle have lovet de nævnte institutioner handlefrihed i en nærmere bestemt årrække.

Jeg må sige, at vi fra socialdemokratiets side synes, at SF har sat sagen noget firkanteret op, idet regeringen og socialdemokratiet ikke har truet nogen til noget, og derudover er forholdet jo det, at de frie reserver, der er nævnt i direktivet, kun omfatter 4 pct. af de samlede reserver. Endelig må alle vel være interesseret i, at livsforsikringsselskaberne og pensionskasserne har et minimum af rådighedskapital.

Derfor er forslaget efter vores opfattelse ikke særlig relevant, og folketinget har da også fortsat mulighed for at gennemføre de frivillige aftaler og andre restriktioner, som man måtte ønske at gennemføre over for livsforsikringsselskaberne og pensionskasserne.

Nu har det imidlertid vist sig, at forsikringsselskaberne og som følge af denne beslutning også pensionskasserne ikke er interesseret i og villige til at indgå i aftale om dette. Det forhindrer imidlertid ikke ministeren i allerede i dag at fremsætte forslag i folketinget om en udvidelse af den gældende grænse for, hvor meget disse institutioner må foretage af aktive investeringer.

Det er selvfølgelig også interessant ved behandlingen af denne sag på folketingets dagsorden at se, hvorledes SF med dette beslutningsforslag tager aktivt del i debatten om fordelene og ulemperne ved de direkti-

ver, som EFs Ministerråd vedtager. Vi så jo et tydeligt eksempel på det dilemma, som SF kommer i i denne sammenhæng, ved det sidste punkt på dagsordenen. Spørgsmålet er da også, om SF ikke efterhånden må erkende, selv om man ikke er særlig EF-venlig, at vi her i folketinget på en lang række områder har gennemført lovgivning med et pænt flertal, hvor vi ellers ville have været udsat for borgerlig modstand, hvis forslagene ikke direkte var kommet fra EF. Ofte har der været tale om forslag og reguleringer af lovgivningen, som både SF og socialdemokratiet har været enige i, og som har dækket vore synspunkter. Jeg synes, at også denne betragtning skal med ved behandlingen af dette forslag.

På det foreliggende grundlag ser vi imidlertid ikke særlig positivt på SFs beslutningsforslag, og vi kan da heller ikke medvirke til dets gennemførelse.

Fogh Rasmussen (V):

Da mit partis ordfører, hr. Arne Christiansen, ikke kan være til stede, skal jeg på hans vegne kort meddele, at venstre finder dette forslag helt overflødigt. For det første bør afgørelsen om opsparede midlers placering være frivillig, så alene af den grund kan venstre ikke medvirke. For det andet betragter venstre det som positivt, at ensartede forhold på dette område er tilvejebragt inden for EF, og for det tredje er direktivet indarbejdet i den netop vedtagne lov om forsikringsvirksomhed, så forslagsstillerne på forhånd måtte vide, at forslaget ville have et flertal imod sig her i tinget.

Kjelgaard (KF):

Da mit partis ordfører, hr. Ole Bernt Henriksen, har forfald, skal jeg ganske kort give udtryk for, at beslutningsforslaget er uforståeligt. Hvis man foreslår, at reserverne kan bindes af regeringen, er de jo ikke længere, hvad der er meningen med dem, frie reserver. SF burde derfor hellere have foreslået, at man ophævede begrebet »frie reserver«. Da SF ikke gør det, betragter vi beslutningsforslaget som useriøst, og vi ser det som et udtryk for SFs manglende vilje, evne, til at sætte sig ind i, hvad denne og andre sager egentlig drejer sig om. Så vi går klart imod forslaget.

Lawaetz (FP):

[Lawaetz]

Forslaget kommer fra modstandere af EF. Skal vi se bort fra det et øjeblik, så vil jeg sige, at den belæring, industriministeren gav med hensyn til forståelsen af disse problemer, måske kunne have forhindret SF i at fremsætte forslaget, men nu har man selvfølgelig ikke været til tider hos industriministeren før fremsættelsen.

Der står i bemærkningerne, at hvis det viser sig, at et EF-direktiv i praksis ikke kan ændres på dansk initiativ, så bliver situationen helt grotesk. Det har SF heller ikke fået fat på. Danmark har lov til at komme med et hvilket som helst initiativ. Om direktivet kan ændres, kommer naturligvis an på, om der er andre, der vil være med til det. Men der er ikke noget, der hedder, at man ikke kan komme med et hvilket som helst initiativ.

Dette forslag går kort og godt ud på, at man gerne vil have fingre i nogle af disse penge, der imidlertid viser sig ikke at være så store beløb. Det er naturligvis en fristende tankegang for SF, men det er det ikke for fremskridtspartiet. Vi er af den overbevisning, at de mennesker, der vil sætte et eller andet ind på at klare sig selv og spare op, skal belønnes i stedet for at straffes, så det ligger vel i sagens natur, at vi ikke er interesseret i at støtte forslaget.

Når jeg i det hele taget tager sagligt på det, så er det, fordi jeg synes, at også SF må kunne forstå, hvad det hele går ud på. Hele forsikringssystemet går jo ud på, at man skal give forsikringstagerne de bedst mulige betingelser. Her taler man om under en eller anden form for tvang eller lovgivning at give forsikringstagerne ringere betingelser, og hvad betyder ringere betingelser? Det betyder en lavere rente, betyder måske lange lån, eller det betyder en risiko.

SF siger i bemærkningerne, at landbruget, gartneriet og andre var skuffede over, at de ikke kunne få fingre i forsikringssekskabernes milliarder. Det tror jeg nok står for SFs egen regning, for jeg er helt sikker på, at lederne af landbrugets organisationer godt kan indse, at man ikke kan skalte og valte med andres penge, som man har lyst til.

Jeg vil slutte, hvor jeg begyndte, med, at en forelæsning måske havde været gavnlig inden fremsættelsen af forslaget.

Janne Normann (RV):

I det radikale venstre synes vi heller ikke, at det er nogen god idé, SF har fået. Vi kan ikke medvirke til beslutningsforslaget.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Når SF har fremsat dette beslutningsforslag, så er det af to grunde. For det første for at prøve, om det er muligt at skabe flertal for at ændre en bestemmelse i et EF-direktiv, der ganske givet blokerer, måske ikke så stærkt, som vi havde regnet med, for, at vi her i Danmark kan påvirke livsforsikringsselskaber til at investere i arbejdspladser, vi har så hårdt brug for. For det andet er det selvfølgelig også for at gøre opmærksom på, hvor stor en del af selvbestemmelsesretten der er afgivet til EF, og pege på, hvordan det egentlig er gået til.

Det fremgår af et svar på spørgsmål 10 vedrørende lovforslag nr. L 59, at et påbud om anbringelse af midler i særlige aktiviteter vil indebære en konflikt mellem dansk lov og EF-direktivet, og at en lov herom vil kunne underkendes af EF-Domstolen og dermed ikke vil kunne håndhæves i Danmark. Det vil sige, at EF-direktivet står over dansk lov, og dermed er det danske folketings frataget muligheden for at styre dele af den kapital, der er opsamlet, dvs. betalt af danskerne, i livsforsikringsselskaberne.

Mig bekendt har der ikke været nogen særlig stor diskussion om denne bestemmelse, hverken her i salen eller for den sags skyld i pressen. Det har givet været en sag, der er kørt igennem markedsudvalget, og der er tilsyneladende ikke nogen, der har været særlig opmærksom på, hvad disse få linjer egentlig betyder. Det skal ikke bebrejdes nogen, for det er temmelig uigennemtsigtigt, synes jeg nok. Det viser noget om, hvor let man kan komme til at afgive bestemmelsesretten på nogle områder, og det er heller ikke blevet afvist, selv om det til dels er blevet afvist.

Ministeren kippede med flaget, fordi det var lykkedes ham i regeringen at få lov til at fremsætte et forslag, og det er meget å propos, at det netop er i dag, det bliver fremsat. Man fremsætter lovforslag om at udvide rammerne for, hvor meget livsforsikringsselskaber og pensionskasser må investere. Det lyder ganske udmærket, men der ligger ikke spor i det om, at de bliver pålagt at gøre det. Der ligger kun det i det, at de får lov til at

[Lilli Gyldenkilde]

udvide rammerne, men det siger som sagt intet som helst om, hvorvidt de vil gøre det. Det kan blive interessant at få at se, måske allerede under udvalgsarbejdet, hvor meget de rent faktisk investerer inden for den ramme, de allerede nu har. Jeg tror desværre ikke, at det er ret meget.

Mimi Jakobsen (CD):

Jeg kan sige til forslagsstillerne, at centrum-demokraterne er ganske tilfredse med, at man ikke har pålagt livsforsikringsselskaberne og pensionskasserne noget som helst. Vi afviser forslaget.

Waldorff (VS):

Jeg er blevet pålagt af min folketingsgruppe at prøve at finde noget positivt at sige om SFs forslag. Selv om det er lidt vagt, lykkes det mig at finde noget, nemlig at i den udstrækning forslaget udtrykker modvilje imod, at EF-direktiver, skal vi sige det bredt, lægger rammer for dansk lovgivning, er vi enige i den skønnede intention i forslaget.

Men ellers vil jeg sige, at vi er temmelig uenige i de to perspektiver i forslaget, som er værd at diskutere. Det ene er EF-politik, det andet er erhvervs politik.

EF-politisk synes vi det er beskæmmende at se SF, som i 1978, da vi diskuterede det direkte EF-valg, lagde megen vægt på at fastholde en opposition imod EF og imod harmoniseringer og suverænitetstafgivelser, nu komme og foreslå regeringen nærmest at krybe til EF-Kommissionen og bede om en forhandling om et direktiv. For mig er det en helt uforståelig legalisme, man lægger op til her. Formålet kan være at komme i snak med socialdemokratiet. Det er, så vidt jeg kan vurdere, ikke lykkedes helt godt. Det rigtige må være at sige, at hvis der er EF-direktiver, som er gennemført, og som vi vender os imod, så må vi selvfølgelig kræve, at man gennemfører lige præcis den lovgivning, der passer én, helt på tværs af, hvad der måtte eksistere af EF-direktiver, i stedet for at appellere om, at man tager en forhandling med Kommissionen, hvad der begribeligvis ikke kommer noget som helst ud af, specielt ikke med den holdning, man har. Det hjælper ikke så meget.

Det andet er det erhvervspolitiske i det. Vi er selvfølgelig bekendt med SFs forsøg på at

etablere en form for kapitalstyring i det eksisterende samfund og på de eksisterende betingelser. Det hænger noget sammen med SFs ØD-forslag, som vi er uenige i. Specielt den variant, at man om forsikringstageres og altså pensionskassemedlemmers opsparede midler siger, at de forrentes for godt, de skal bruges til at investere risikovillig kapital i de betrængte erhverv, landbruget og de små erhverv, som SFerne har lidt svært ved at holde sig til, synes vi faktisk er en skidt idé. Det er ikke, fordi vi har sympati for forsikringsselskaber og pensionskasser, det er simpelt hen, fordi det er den gale vej at gå, og det er misforstået at ville lave erhvervsstøtteordninger, som vi i øvrigt generelt er imod, på den måde, som SF forestiller sig her. Vi er altså imod selve det formål, som SF vil have løsgjort sig af EF for at kunne forfølge.

Derudover vil jeg godt sige, at konsekvensen af, at økonomiminister Ivar Nørgaard ikke kunne komme igennem med denne aftale med forsikringsselskaberne, ikke er, at SF må finde en eller anden smutvej til alligevel at få investeret noget kapital i landbruget og andre steder. Konsekvensen må vel være, at vi binder socialdemokratiet op på den trussel, det brugte over for forsikringsselskaber og pensionskasser, nemlig at de selvfølgelig skal beskattes. Lad os benytte os af, at vi har fået en ny skatteminister – jeg tror ikke, det ændrer et kvidder, men lad os gøre det alligevel – hr. Mogens Lykketoft, der faktisk er den, som inden for socialdemokratiets rækker har vredet sin hjerne mest for at finde ud af, hvordan man kunne få beskattet de her enorme formuer, som ophobes i forsikringsselskaber og pensionskasser. Hvis det er det, vi skal gøre, så vil jeg foreslå SFerne, at de opgiver dette forslag, for det, man er i færd med at gøre med det her forslag, er i virkeligheden at give regeringen det smuthul, som gør, at den kan krybe uden om truslen om beskatning af de skattefrie institutioner.

Opsummerende vil jeg sige, at forslaget er udtryk for en ubehjælpelig teknokratisme, som det også blev demonstreret, en aldeles principløs strukturreformisme og endelig en temmelig talentløs halehængspolitik. Men som sagt, vi har en vis sympati for visse af intentionerne i forslaget.

Alfred Hansen (DR):

[Alfred Hansen]

Hvis SF havde konsulteret retsforbundet og spurgt, om vi ville være medforlagsstillerne, så ville jeg have opfordret SF til at stille forslag om, at regeringen skulle kræve I. livsforsikringsdirektiv helt ophævet. Dermed ville det problem, som SF har, være løst.

Retsforbundet er fortsat imod enhver form for diktat fra EF med hensyn til, hvilken lovgivning der skal gælde i Danmark. Hvis det er formålet med SFs forslag, at man skal gøre Danmark lidt mindre afhængig af EF og lidt mindre afhængig af det livsforsikringsdirektiv, der er omtalt i forslaget, så kan vi selvfølgelig støtte forslaget. Vi er samtidig, skal jeg gøre opmærksom på, helt og aldeles uenige i SFs øvrige erhvervspolitik, i den beskyttelsespolitik, de en gang imellem har haft sympati for her i salen. Vi er helt og aldeles uenige i SFs trang til at styre kapital og hele SFs centralistiske holdning.

Det betyder ikke, at vi afstår fra at støtte forslaget om at udhule dette direktiv. Jeg kan ikke helt gennemskue, om forslaget vil forringe eller forbedre Danmarks muligheder for selv at bestemme. Jeg mener, at som forslaget er formuleret, vil det betyde, at det danske folketing i højere grad selv vil kunne bestemme, hvilket indhold vore love på dette område skal have. Hvis det er rigtigt opfattet, så vil jeg gerne støtte forslaget, men tager afstand fra mange dele af bemærkningerne.

Jeg vil godt lige spørge SF, om man ikke generelt er imod enhver form for direktiv fra EF. Jeg synes nok, at SF på det seneste har vist sig ikke at være EF-modstandere, de er dårligt nok EF-kritiske længere. De er nærmest lidt EF-positive på væsentlige områder. Jeg har studset over denne holdningsændring, som SF har været inde i de sidste 2-3 år. Jeg tror også, det er den almindelige opfattelse i folketinget og sandsynligvis også i befolkningen, at SF ikke er så EF-fjendtligt, som SF tidligere har været. Jeg vil derfor gerne have en klar tilkendegivelse fra SF om, hvorvidt man helt og aldeles er imod enhver form for diktat fra EF over for det danske folketing, uanset hvad indholdet af disse diktater og direktiver måtte være. Det er fortsat retsforbundets opfattelse, at EF ikke skal blande sig i, hvilken lovgivning det danske folketing ønsker at vedtage.

Der kom et ganske interessant perspektiv og et nyt argument ind i debatten, fremført af hr. Ervin Jensen. Hr. Ervin Jensen forsøg-

te at finde nye argumenter for at få det her stakkels forslag kulet ned og for at få yderligere tilslutning til EF-politikken, idet hr. Ervin Jensen sagde, at EF-direktiverne har medført, at der er blevet gennemført forslag med borgerlig støtte, som man ellers ikke ville have haft mulighed for at få. Jeg vil godt spørge hr. Ervin Jensen, om det ikke også har betydet, at der her i folketinget er blevet gennemført love som følge af EF-diktater med socialdemokratisk bistand, med socialdemokratisk støtte, som de borgerlige partier ellers ikke ville have fået socialdemokratiets støtte til at få gennemført. Hr. Ervin Jensen påstår indirekte med sin bemærkning, at det, der kommer fra EF, er socialdemokratisk inspireret. At man med EF i ryggen har fået mulighed for at få nogle socialdemokratiske tanker gennemført med borgerlig støtte, som man ellers ikke ville have fået, er det, hr. Ervin Jensen har sagt.

Jeg ville i grunden gerne vide, om det konservative folkeparti, venstre og fremskridtspartiet er enige i den betragtning, at de ting, der kommer fra EF, er særlig socialdemokratisk inspireret; eller mener ordførerne for de nævnte partier, at de en gang imellem har fået gennemført noget af deres politik med socialdemokratisk støtte, som de ellers aldrig ville have fået socialdemokratisk støtte til at gennemføre?

Rahbæk Møller (SF):

Ministeren sagde, at regeringen ikke havde truet forsikringselskaberne og pensionskasserne. Som der står i bemærkningerne til forslaget, har den ikke truet direkte, men er kommet med en indirekte trussel – det hedder i almindelig sprogbrug: hvis I gør, som vi vil, så skal vi nok lade være med at beskutte jer.

Men lad det nu være. Ministeren kom med en lang teknisk forklaring på, hvordan det forholdt sig med tekniske og frie reserver i forsikringselskaberne. Det vil jeg ikke gå nøjere ind på, jeg vil henvise til, at i erhvervsudvalget blev ministeren spurgt, om der var hindringer for, at regeringen kunne fastsætte regler for, hvordan forsikringselskaberne og pensionskasserne skulle placere deres kapital, og ministeren kom med det svar, at den nævnte passus var en begrænsning.

[Rahbæk Møller]

Det, der er interessant i sagen, er: kan vi gøre, som man gør i Norge, hvor nationalbanken rent faktisk har myndighed til at diktere bemeldte institutioner, hvordan de skal placere deres formuer? Det bruges bl. a. til effektiv styring af kapitalmarkedet deroppe. Det er noget af baggrunden for, at de har et væsentlig lavere renteniveau, end vi har. Forhindrer EFs 1. livsforsikringsdirektiv, at vi gør noget tilsvarende? Jeg har forstået både af det svar, erhvervsudvalget fik, og af det, ministeren nu sagde, at det er tilfældet.

Ministeren sagde endvidere, at man nu havde indgået en frivillig aftale med forsikringsselskaberne og pensionskasserne. Det er vist kun pensionskasserne, er det ikke? (*Afbrydelse*: Nej!). O.k. Ministeren sagde, at vi nu foretager en udvidelse af de rammer, inden for hvilke de kan investere deres penge i erhvervslivet. Jeg har set, at det kommer som et forslag. Men det er en ret ligegyldig ting i betragtning af, at de nuværende rammer overhovedet ikke er udfyldt. I forhold til det, økonomiminister Ivar Nørgaard lagde op til, nemlig at de skulle overføre ret væsentlige beløb – der blev nævnt forskellige beløb i debatten, men det var i milliardstørrelsen – ligger der ingenting i det, regeringen nu gør. Det væsentlige er, at regeringen har peget på et problem; den har ikke kunnet løse det. Så vidt jeg har forstået, er det EFs 1. livsforsikringsdirektiv, der stiller sig i vejen for, at regeringen har kunnet gøre, som man gør med Nordsøolien: når man ikke kan forhandle sig til en rimelig ordning på et problem, så griber man til lovgivning.

Hr. Ervin Jensen sagde, at vi var i et dilemma, og han pegede på, at en række gode love var blevet gennemført med borgerlig støtte, fordi det var EF-love. Det er da muligt, at det er sket, men jeg synes bare, at det er en høj pris at betale for at få de konservative til at stemme for noget godt, at det skal være omfattet af et EF-direktiv, for prisen er jo, at feltet er urørligt i tiden derefter.

De forskellige borgerlige ordførere var modstandere af forslaget, og det er der ikke noget mystisk i. De partier, der ønsker al magt til EF og i øvrigt er tilhængere af kapitalens frie bevægelighed, vil selvfølgelig vende sig imod noget sådant, så det undrer mig ikke. Det eneste, der undrede mig, var fru Janne Normanns korte afvisning, i betragtning af at det radikale venstres landbrugspo-

litiske ordfører, hr. Ole Vig Jensen, har gjort sig til talsmand for oprettelse af en jordbank, kalder han det vist, til finansiering af landbruget, hvis midler netop skulle stamme fra pensionskasserne og livsforsikringsselskaberne. Jeg har svært ved at se sammenhængen i det radikale venstres holdning, men det er jo ikke første gang.

Hr. Waldorff har jeg megen medynk med. Det må virkelig være pinagtigt at være blevet pålagt at sige noget positivt om et forslag, man er så indædt modstander af. Jeg vil ikke kommentere det nærmere, bortset fra det erhvervspolitiske, hvor en af skavankerne i vores forslag, som hr. Waldorff sagde, er, at vi vil investere noget mere i arbejdspladser – han nævnte specielt landbrug og byggeri, men det er generelt. Vi vil investere lidt mere i arbejdspladser i stedet for passive investeringer, og det mener hr. Waldorff er dårligt. Jeg forstod ikke baggrunden. Jeg forstår ganske enkelt ikke tankegangen. Jeg kan godt følge hr. Waldorff i, at vi skal have en beskatning af væksten, det har SF også gjort sig til talsmand for, og jeg deler da hr. Waldorffs forhåbninger om, at vi med den nye skatteminister kan gøre noget ved sagen, men resten forstod jeg ganske enkelt ikke.

Hr. Alfred Hansen skal jeg takke for støtten, og på given foranledning skal jeg sige, at SF er konsekvent modstander af enhver form for EF-direktiver. Når vi ikke foreslår et direktiv ophævet, men foreslår det ændret, så er det de små skridts vej, men vi modsætter os konsekvent enhver form for EF-direktiver eller andre EF-diktater.

Industriministeren (Erling Jensen):

Det er selvfølgelig en stærkt forenklet holdning, der gør ens stillingtagen nemmere, hvis man har det sådan med hensyn til visse forslag, i denne situation altså vedrørende EF, at uanset om de er gode eller dårlige, så er man pr. definition imod dem. De fleste af os andre vil godt have lov til at vurdere dem, før vi tager stilling. Det er det, vi normalt gør ved forslag i denne forsamling.

Når jeg tager ordet, er det hovedsagelig for at rette en misforståelse hos hr. Rahbæk Møller. Regeringen forhandlede om en frivillig aftale med pensionskasser og livsforsikringsselskaber, men vi nåede ikke et resultat. Hvis det var sket, ville regeringen have frem-

[Industriministeren]

sat et lovforslag med et indhold svarende til det, jeg har fremsat i dag. Under forhandlingerne konstaterede man, at selv om der ikke kunne skabes enighed mellem den samlede gruppe af pensionskasser og livsforsikrings-selskaber, så var der en række kasser og en række selskaber, der ytrede ønske om at have den mulighed, at de kunne foretage mere vidtrækkende investeringer med risikovillig kapital. Derfor har vi fremsat et lovforslag af dette indhold, og jeg vil tro, at det også kan finde tilslutning hos ordføreren for forslags-stillerne.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) be-handling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbe-slutning henvises til erhvervsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, be-tragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden:

Formanden:

Der er ikke mere på dagsordenen.

Der er foretaget ændringer i følgende ud-valg:

Markedsudvalget (29/1 81):

Udtræder: Preben Lange (Grønl.)
Nyt medl.: Bjørn Poulsen (SF)

Det politisk-økonomiske udvalg (29/1 81):

Udtræder: Ernst Schmidt (FP)
Ny stedf.: Tang Sørensen (FP)
Udtræder: Erlendsson (FP)
Nyt medl.: Glistrup (FP)

Landbrugs- og fiskeriudvalget (29/1 81):

Udtræder: Øllgaard (V)
Ny stedf.: Hans Jørgen Holm (V)

Skatte- og afgiftsudvalget (29/1 81):

Udtræder: Glensgård (FP)
Nyt medl.: Ove Jensen (FP)

Kirkeudvalget (29/1 81):

Udtræder: Ernst Schmidt (FP)
Nyt medl.: Dohrmann (FP)

Det politisk-økonomiske udvalg (29/1 81):

Udtræder: Tang Sørensen (FP)
Ny stedf.: Maisted (FP)

Retsudvalget (29/1 81):

Udtræder: Pilgaard Andersen (FP)
Ny stedf.: Thorndahl (FP)

Folketingets næste møde afholdes i mor-gen, fredag den 30. januar 1981, kl. 10.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den i salen opslåede dagsorden.

Mødet hævet kl. 16.52